

[Aage Frandsen.]

at udvalget også skal sidde over denne overenskomstforhandling. Vi må så spørge, hvor længe vi i grunden skal vente på dette udvalgs arbejde, og hvor længe vi skal vente på, at folketinget må tage stilling til spørgsmålet, fordi det, der hele tiden går igen, jo er, at vi ikke kan tage stilling i folketinget, vi kan ikke gøre det af hensyn til organisationerne, så længe udvalget ikke er kommet med et resultat.

Det er selvfølgelig heller ikke særlig overraskende, at man f. eks. fra det konservative folkepartis side konstaterer, at der er en klar uoverensstemmelse mellem SF og det, som det konservative folkeparti ønsker; det er vi godt klar over. Det er selvfølgelig heller ikke særlig overraskende at konstatere det, som venstres ordfører sagde, nemlig at venstres ordfører i et og alt er enig med sit partis medlem af regeringen, arbejdsministeren. Men det, der netop ikke er nogen, der rigtig har taget stilling til, er de principper, som ligger i lovforslaget, og det undgår man let ved at henvise til, at udvalget fortsat arbejder. De principper, der ligger i forslaget, er jo ting, som man formentlig må erkende ikke er helt i orden. Det kan ikke være helt rimeligt, at vi har en 35 pct. regel i den nuværende lov. Det kan vel heller ikke være helt rimeligt, at forligsmanden kan udsætte varslede strejker, uden at det i og for sig er særlig nødvendige områder, det drejer sig om, og det er da helt givet, at vi ikke betragter den kollektive trafik som noget, man skulle udsætte. Livsvigtige områder for os er områder, som kan siges at høre ind under sundheds- og sygehussektoren, det almindelige brandberedskab og den slags ting. Det er livsvigtige områder. Men det, som vi i øjeblikket ser, er, at man har det, som man kalder samfunds nødvendige områder, og det er et langt videre begreb, som netop forligsmanden kan tolke, næsten som han bedst selv ønsker at tolke det.

I den forbindelse vil jeg gerne sige, når hr. Jens Peter Jensen nævner, at der ikke er fort bevis for, at det ensidigt har været til gavn for arbejdsgiverside, at så må man altså henvise til nogle tidligere større konflikter, f. eks. i 1956. Det er i det hele vanskeligt at forestille sig, at disse udsættelser kan være til særlig stor fordel for arbejderne. Vi ved også godt, at arbejdsgiversiden

ikke behøver at bruge lockout alene, der er en anden mulighed, nemlig en almindelig produktionsstrejke. Den er ikke omfattet heraf. Det erkender vi, og det er et spørgsmål, som man måske skulle tage op særskilt, nemlig spørgsmålet om, at man fra kapitalens side har mulighed for ikke at lave en lockout alene, men også lave en form for produktionsstrejke.

Derfor kan man ikke komme uden om, at denne lovs både ordlyd og praksis har været til afgjort fordel for arbejdsgiverne, og det er det, som vi vil have ændret, sådan at man fjerner de mest urimelige dele af loven. Vi ønsker som sagt at opretholde en form for lovgivning på dette område, fordi vi mener, at der skal være en form for aftale på arbejdsmarkedets område.

I den forbindelse vil jeg gerne til det kommunistiske partis lovforslag sige, at man må jo stille sig spørgsmålet, når man ophæver en lov: hvad kommer i stedet? Der er to ydermuligheder. Den ene er det, som flere ordførere har været inde på, at der bliver kaos, og der findes ikke nogen lovgivning for området, der findes ikke nogen regler på området. Det er én mulighed. Den anden ydermulighed er jo, at man i og for sig blandt arbejdsmarkedets parter — og det kan vi desværre frygte, som dette udvalgs sammensætning i øjeblikket er og den indstilling, der har været i udvalget — finder frem til nogenlunde de samme regler. Det kunne også tænkes.

Der er altså de to ydermuligheder, den ene at man går over til, hvad vi kan kalde jungleloven, hvor den stærkeste ret formentlig vil herske, og den anden mulighed, at man formentlig kører videre med det nuværende system. SF er tilhænger af, at arbejdsmarkedets parter ordner så mange anliggender selv, men vi vil gerne vide, i hvilken retning det går, hvis vi fra lovgivningsmagts side fratager os selv muligheden for at få indflydelse på området. Derfor vil vi ikke være med til, at man én gang for alle siger, det er arbejdsmarkedets parter sag, medmindre vi ved, hvad det vil ende med, og det ved vi altså ikke her. Nogle antyder det ene; jeg tror lige så godt, der kan blive tale om det andet, nemlig at man formentlig kører videre med en lovgivning, som vi hidtil har kendt.

I øvrigt må man altså konstatere, at der